

Херцеговина и да не прѣтендира както и Русия на изключителен протекторатъ надъ християнитѣ въ Турция. Въ случай, че стане неизбежна войната на Русия съ Турция за резултата ще се произнесатъ великитѣ сили, подписали Парижкия договоръ. Ако се основе ново княжество на полуострова, това ще стане въ ущърбъ на другитѣ славянски държави. Сърбия се считала въ сферата на Австрийското влияние.

Както Русия, тъй Австрия и Германия се въздържали да се намѣсятъ въ сръбско-турската война. Английското правителство увѣдомено за рѣшението на другитѣ държави, намѣрило случая добъръ да се намѣси въ разпрята между Сърбия и Турция, но само ако Миланъ поиска съдѣйствието на великитѣ сили. Англия е готова да го поддържа.

Сезиранъ за тази услужливостъ на Англия, князь Миланъ повикалъ въ двореца си прѣдставителитѣ на великитѣ сили и имъ казалъ въ присѣдствието на своя премиеръ Иованъ Ристичъ: „Въ желанието си да възстановя добритѣ отношения съ Турция — което е и желание на великитѣ държави — азъ апелирамъ къмъ тѣхното посрѣдничество за прѣкрятване на войната“.

Миланъ направилъ тази декларация на 4-ий августъ 1876 год. Още на другия день лордъ Дерби телеграфиралъ на сжръ Елиотъ английски посланикъ въ Цариградъ и му заповѣдалъ да направи постъпки въ смисълъ да се прѣкрати войната. Английскиятъ посланикъ получилъ и наставления да иска и армистия не само за сръбитѣ и за черногорцитѣ, но и за възстанниците въ Босна и Херцеговина.

Другитѣ прѣдставители се присѣдинили къмъ искането на Англия.

Високата Порта отказата.

Едва на 6 септември турското правителство отговорило, но при много тежки условия.

1-во Сръбскиятъ князь да отиде въ Цариградъ да се прѣдстави на Султана.

2-о Четиритѣ крѣпости въ Бѣлградъ, Шабацъ, Семендрия и Кладово да останатъ въ рѣцѣтъ на турцитѣ.